

Kerstnummer van de Strijdkreet.

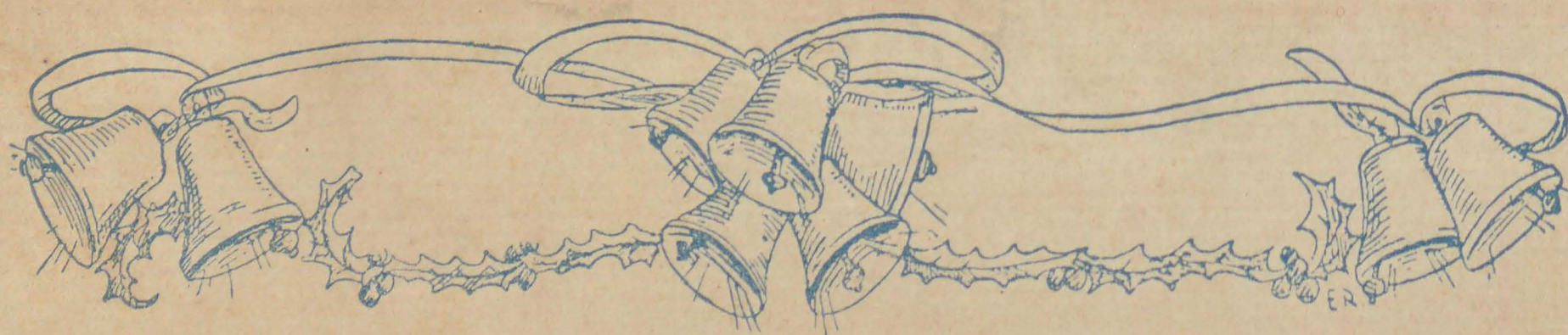
Officieel Orgaan van het Leger des Heils in Ned.-Indië.

H. BRECHT - C.

25ste JAARGANG. No. 12.

1 DECEMBER 1924.

EEN KERSTWOORD

van den Stichter.

Velen maken een vergissing met betrekking tot het volgen van Christus en ik vrees, dat dit een zeer ernstige is. Zij denken, dat het beteekent Hem volgen naar den hemel en dat op de meest aangename wijze.

Het ware begrip van volgen, dat wat Hij leerde door Zijn voorbeeld en duizendmaal door Zijn woorden verklaarde, het ware volgen van Christus beteekent Hem volgen van den hemel in een wereld van droefheid en lijden; ja, gaan waar Hij ging.

Hebt gij de verzekering, dat de overheerschende beweegkracht van Uw leven dezelfde is als die, welke Christus naar de kribbe voerde?

William Booth.

EEN TIJDING VAN VREUGDE.

Door den Generaal.

Jezus Christus kwam in de wereld om vreugde te brengen. Zijn geboorte op dat eerste Kerstfeest was het begin ervan. Engelen zongen een nieuw lied en de aarde nam het over.

Muziek en zang kondigden Zijn komst aan. Hij maakte de muziek en had deze lief en zond ze uit tot de einden der aarde als een van Zijn gelukkige boodschapsters, en ze zal voortgaan tot al de volkeren instemmen met dat machtige vreugde-lied.

Bramwell Booth.

„VREDE OP AARDE”.

DOOR DEN CHEF VAN DEN STAF.

Verheerscht, als de wereld toen was door Rome, wiens trotsche roem lag in het aantal door zijn soldaten verslagenen of vermoorden in den strijd; Rome, dat zijn grootste eerbewijzen legde aan de voeten van de mannen, die het meest met bloed bevekt waren, en wiens krijgsmachten het grootste gedeelte van de wereld hadden doorgetrokken; in dat Romeinsche Keizerrijk moet het lied der engelen op dien eersten Kerstmorgen woorden bevat hebben, die weinig van toepassing schenen. Het Romeinsche Keizerrijk wenschte geen vrede; zijn volk verkoos liever het kletteren der speren, het krijgsgeschreeuw en het woeste vieren van zijn triomfen.

Sinds dien noodlottigen dag, toen de mensch uit zelfzucht koos, Gods geboden te verachten, was de menschenlijke natuur ver, ver verdwaald van die vrede-toestanden, die de engelen vermeldden.

Vanaf dat de vrede verstoord werd in den Hof van Eden tot het oogenblik, toen over Bethlehems velden deze hemelsche muziek werd gehoord, was de wereld pijnlijk snel gedaald in de richting van disharmonie en tweedracht. Adam en Eva, die tot het oogenblik, waarop zij zondigden, één waren geweest, begonnen opeens te twisten, wie toch wel de schuldigste was; de eerste dood op aarde was broedermoord. Het bleek weldra, dat de geheele wereld in vijandschap verkeerde met God en, behalve enkele uitverkorenen van elke soort, kwam elk schepsel om in een alles verdelgenden vloed. De eerste poging om een stad te bouwen eindigde in verwarring en werd tot een Babel gestempeld. Zelfs Abraham en Lot moesten scheiden; Ismael maakte het Izak moeilijk; Jacob en Ezau twistten en Jozef had geen vrede met zijn broederen. Met welk een disharmonie was de geheele wereld vervuld!

De zonde schiep een vreeselijken oorlogstoestand, een strijd, die onafgebroken 4000 jaren geduurd had. De mensch was tegen zijn God, wederstond de eischen van den Almachtige. De mensch was tegen zijn naaste en leefde een leven van zelfzucht en absolute onverschilligheid voor de zorgen en smarten van anderen. De mensch was tegen zijn geweten en bezig door zijn zonde den vertegenwoordiger Gods binnen in hem ter dood te brengen. Het was oorlog en geen vrede; haat en geen welbehagen.

En toch—dit lied der engelen was de heerlijkste lofzang, ooit in deze wereld gezongen. Temidden van dezen toestand van oorlog zongen zij triomfantelijk van vrede; vervuld als de wereld was van haat, verbrak hun lied de vroege morgenstilte met klanken van welbehagen.

„Eere zij God in den Hooge”, was muziek, waaraan dat engelenkoor gewend was geweest vanaf alle eeuwigheid, maar voor de herders was het een onderwerp, geheel nieuw.

Het werd mogelijk gemaakt door de gebeurtenis dien nacht in Bethlehem, waar, temidden van de groote schare vreemdelingen, opgekomen om beschreven te worden, volgens gebod van den Romeinschen Keizer, de Christus, de beloofde Messias der wereld, geboren was. Deze gebeurtenis, waar de geheele wereldgeschiedenis heengeleid had en waarop het gansche menschedom gewacht had, stelde God in staat de hemelsche koorzangers naar de aarde te zenden om aan te kondigen den dageraad van vrede en den dag van welbehagen.

Van sommige standpunten gezien is deze zang der engelen in dien sterrennacht nog een onvervulde profetie. De wereld

is nog verre van den toestand in dien wonderbaren lofzang bezongen. Het was, nadat die eenvoudige herders dit lied hadden gehoord, dat het bitterste tooneel van haat, ooit aanschouwd, zich afspeelde op den heuvel Golgotha. Het was na dien zang van vrede, dat Rome zich roemlooze eer verwierf, door de afschuwelijkheden van het Colosseum, toen voor de oogen van keizers, senatoren, aristocraten en het volk, mannen, vrouwen en kinderen werden ter dood gebracht voor hun geloof in dien Jezus, den Vredevorst.

De geschiedenis der wereld is een onafgebroken keten van bloedigen strijd en verschrikking. En toch zullen vandaag meer menschen der engelen vrede-zang zingen, dan ooit tevoren. Meer menschen hebben dien vrede persoonlijk als hun deel dan immer voorheen en het schijnt mij toe, alsof de gelegenheid om der engelenlied uit te dragen nimmer grooter was dan nu. In de nachtelijke duisternis van Britsch-Indië, van Afrika, van Java, van China, van Japan en andere landen; dit engelenlied, dat de sluimerende en in duisternis dwalende scharen zich zal doen opmaken om den Vredevorst te zoeken.

Maar vandaag heb ik een persoonlijke vraag te stellen: „In hoeverre is de vrede, door de engelen geproclameerd, Uw deel geworden?” Wij verbinden allen vrede met den hemel. De bewoners van dat land weten niets van disharmonie; niets gebeurt er ooit, dat een wanklank brengt in het eeuwig loflied aan den Allerhoogste. Smart en teleurstelling zijn buitengesloten, buiten die Stad van Licht en Liefde, waarheen wij uitzien als ons Eeuwig Tehuis.

Maar de komst van Jezus wordt verbonden met vrede op aarde,— vrede temidden van den „rush” van zaken, de smart van het leven, den strijd om het bestaan en de teleurstelling in menschen. Het groote doel van Jezus' komst is vrede-maken tusschen God en den mensch, de verzoening van den beleedigden Schepper met Zijn schepsel in opstand. De methode, waarop deze wereld terug moet keeren tot haar trouw, was bekend aan de engelen als een individueele terugkeer van ieder mensch afzonderlijk. Vrede op aarde kan alleen verkregen worden, doordat de kinderen dezer aarde zich onderwerpen aan den wil van God. Ik vraag, mijn lezer, in hoeverre gij geholpen hebt, persoonlijk, tot het verwezenlijken van het engelenlied, door zelf vrede met God te zoeken. Als die stap nog niet genomen is, verwonder U dan niet over het langzaam tempo, waarin de profetie der engelen in vervulling gaat.

De komst van Jezus heeft ten doel vrede te maken tusschen de menschen' onderling. Hoevelen betreuren het en terecht, dat de natiën hun twisten beslechten door ten oorlog te gaan! Toch koesteren dezulken menigmaal in hun eigen hart gevoelens van bitterheid en toorn jegens een broeder of zuster, gevoelens, die even hatelijk zijn in Gods oog in het individu, als in een natie.

Dit is de dag om vrede te sluiten,

een dag, wanneer, als er iets is tusschen U en Uw broeder, de moeilijkheid uit den weg behoort geruimd te worden. Oude veten — en nieuwe — zijn in disharmonie met den geest van het Kerstfeest. Laat dit Kerstfeest de groote dag der verzoening wezen, zoodat het engelenlied opnieuw moge gehoord worden, niet alleen in profetie, maar in blijde vreugde over de schepping van vrede in Uw hart, waardoor dat hart deel zal uitmaken van Gods hemel.

Vrede met God, vrede met de menschen en vrede in Uw eigen hart, zijn de gaven, die Hij U biedt.

KERSTFEEST IN JAPAN.

DOOR LT.-KOLONEL J. W. BEAUMONT.

Stilstaande bij de geboorte van Jezus in Bethlehem en de aanbedding van de Oostersche Wijzen, vraagt men zich af, waarom het verre Oosten zonder het licht en de hoop van Jezus' boodschap was. Misschien was het, omdat, ten tijde van Jezus' geboorte, het reeds zijn eigen godsdienst-systemen had en voldaan was, terwijl van Macedonië de dringende roepstem kwam tot den Apostel Paulus: „Kom over en help ons!”, in antwoord waarop deze heldhaftige pionier aan Europa het heldere licht en den opheffenden invloed van het leven en de leeringen van Jezus bracht.

Het is ongeveer 64 jaar geleden sedert de eerste verkondigers van het Evangelie hun werk aanvingen in Japan en p. m. 30 jaren was het aan buitenlanders slechtstoegestaan, te wonen in 6 steden, zoodat hun invloed ten zeerste beperkt was. De grootere massa van het volk kwam eerst onder den invloed der Christelijke leer gedurende de laatste dertig jaar en daarom is het Christelijk geloof en ervaring nog weinig bekend in Japan. Begrijpelijkwijls is de kerstviering nog

niet zoo omvangrijk als in andere landen, ofschoon een vreemdeling, wandelende door de hoofdstraten van Tokio, afgaande op de voorbereiding van het Kerstfeest, zich zou kunnen verbeelden, dat het gevierd werd op dezelfde wijze als in Westersche landen!

De winkelramen annouceren den verkoop van kerstgeschenken; kerstboomen en versieringen zijn talrijk, terwijl ook „Father Christmas” niet ontbreekt.

Natuurlijk heeft het Leger des Heils den waren geest van het Kerstfeest duidelijk gemaakt aan zijn Japansche bekeerlingen. In al onze Jongelieden-Korpsen worden bijzondere samenkomsten gehouden op Kerstdag. De zalen zijn aardig versierd en alles wordt gedaan, om het doel en de vreugde van Jezus' komst tot de jonge menschen te doen doordringen. Van deze feestelijke samenkomsten wordt veel genoten en het jonge volkje wordt heraut voor Jezus in hun huizen en omgeving.

De grootste festiviteit in Japan is het Nieuwjaar. Op dien dag rust heel

Japan van den arbeid, daar dit de eenige dag is waarop de zaken stopgezet worden. Ter voorbereiding hiertoe betaalde ieder Japanner, in vroeger dagen, al zijn schulden en begon zoo een nieuw jaar vrij van schuld, met een schoon huis en nieuwe kleeren. Deze gewoonte is zooveel mogelijk in stand gehouden tot op heden. Zoo alles niet afbetaald kan worden, wordt de schuld toch zooveel mogelijk ingekort.

Gedurende de kerstweek zijn deze voorbereidingen in vollen gang; ieder huis wordt gedecoreerd. Het meest wordt de pijnboom gebruikt, als een zinnebeeld van lang leven, en bamboe, als een symbool van oprechtheid, en verder vele kleinere versieringen, ieder met een afzonderlijke beteekenis, die, tezamen met de nationale vlag aan de straten een feestelijk aanzien

verkrijgen worden kollektepotten, aan driepooten, op verschillende punten der stad geplaatst.

Op deze wijze wordt sympathie opgewekt voor de minderbedeelden.

Bij een dergelijke gelegenheid werd een gift gezonden per post en geadresseerd: „Aan mijnheer Pot”, Mitsenkastand, Tokio. Deze werd te vroeg gezonden en de besteller hechtte er het gebruikelijke strookje voor onbestelbare brieven aan met de woorden: „Mijnheer Pot niet aanwezig”, waarna de brief aan het Hoofdkwartier werd gezonden. Na opening bleek deze een briefje van vijf yen (p. m. f 6.—) te bevatten van een anoniemen gever.

Langzaam maar zeker wint de geest van Christus veld. Elk jaar brengt een hoopvoller uitzicht en een steeds wijder openende deur van gelegenheid en aanmoediging in dit „Land van de Rijzende Zon”.

Opmerkelijk is het aantal Japanners, dat zichzelf geeft voor de prediking van verlossing onder hun eigen volk; bijna 350 hunner zijn werkzaam in het Leger des Heils. Het beheer van alle Korpsen en Maatschappelijke Inrichtingen, zoowel als het Districts- en Divisieoverzicht is in handen van Japanners. De Chef-Secretaris, Kolonel Yamomuro, is nu bijna 30 jaren Officier en heeft een onderscheiding, de orde van Ranju - Ho - Ikô, ontvangen van den Mikado. De Kolonel was de eerste Japansche Christen, die deze onderscheiding ontving, en het vergezellende certificaat spreekt van zijn langen, trouwen dienst als Officier van het Leger des Heils.

en den nuttigen arbeid van onze Organisatie. Bij verschillende gelegenheden heeft de Mikado flinke giften gegeven. Het laatste bedrag was vergezeld van de belofte, dat op dezelfde som van f 1200.— gedurende 10 jaar kon gerekend worden. Zeker een gewaardeerde schikking, daar het niet dikwijls voorkomt, dat bijdragen voor zulk een langen tijd tevoren ons beloofd worden. Het Leger had te strijden tegen eeuwen van overlevering en oude gewoonten, doch de blijde tijding van het Evangelie van Vrede heeft de eene hinderpaal na de andere verbroken.

MEVR. LT.-KOLONEL J. W. BEAUMONT.

LT.-KOLONEL J. W. BEAUMONT.

geven. Het geliefkoosde spel met Nieuwjaar is het raket- en pluimbalspel. Beiden, ouden en jongen, doen aan dit spel mee in de straten. De kinderen, kleurig gekleed in hun kimono's, zijn zeer handig in het opwerpen der witte, zwarte of roode pluimballen in de lucht.

Het geven van geschenken is een zeer belangrijk onderdeel. Ieder familielid, iedere vriend of employé wordt bedacht en alle handelaars bieden hun cliënten iets aan. Daar dit zulk een algemeene gewoonte was, deelde het Leger des Heils voor langen tijd manden met levensmiddelen uit aan de armen, die anders niets zouden ontvangen. In sommige plaatsen is een zeker soort rijst —Mochi—, die met Nieuwjaar overal wordt gegeten, tegen halven prijs beschikbaar gesteld. Om de noodige fondsen hiervoor te

gehangen
geschiede

te opge-

werd een

erd: „Aan

Tokio.

de be-

stroomje

met de

gezig-

werd

briefje

van

van

in

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

van

Zijn naam zal zijn Vrededorst."

„Mijnen vrede geef ik U en Mijnen vrede laat ik U”.

In mijn kamer staan heerlijke witte leliën, gekweekt op een Leprozerie. Een van onze Officieren van Pelantoengan, die naar Bandoeng voor het Congres kwam, bracht ze mee van de patienten daar, voor de lieve zieke en mij. Er waren ook rozen, van de schoonste en van de heerlijkste, een handvol. Innig dank aan de lieve gevers! De rozen zijn verwelkt, maar de leliën brengen nog dagelijks haar boodschap Reine, witte leliën van Pelantoengan! Zij spreken een taal van vrede en overwinning en opstanding. In het dal der leprozen werden zij gekweekt en even volmaakt en rein als in blijdere oorden, verhieven zich de witte kelken in meer dan koninklijke pracht omhoog. Leliën van Pelantoengan! Overwinning en vrede!

* *
* *

Buiten stormde het. Het onweder, dat nu bijna dagelijks de Preanger teistert, was aan het opkomen. De sierlijke takken der palmboomen in den tuin naast ons zwiepten diep naar beneden. Een vogeltje zette zich op een der zwiepende takken. Op en neer, op en neer ging het. Meer en meer dreigde de lucht, meer en meer loeide de wind. Het vogeltje zat en zong, tot bij het losbarsten van den storm het schuilplaats zocht en vond.

Ik moest denken aan de twee schilders, die beiden trachtten een beeld van vrede weer te geven. De een bracht op het doek een liefelijk landschap, waar alles harmonie was: — een rustig kabbelend beekje; een lief, vredig landhuisje; droomerig vee in groene wei en over alles de avondstille van een schoonen zomerdag in Europa.—

De ander zette een vogeltje te zingen in een orkaan. Alles was in disharmonie: — bulderende winden, zwiepende boomen, woelig bruisende wateren. — Maar het vogeltje zong, temidden van de losgebarsten machten der natuur.

De laatste schilder werd bekroond. Hier was vrede, die niet verstoord kon worden door den storm.

* *
* *

De Vrededorst zegt: „Mijnen vrede geef ik U”, en die vrede in de ziel maakt haar onafhankelijk van omstandigheden door haar innerlijke diepte. De vrede van Christus, dien wij bij

Hem vinden, zoowel op den weg naar Golgotha als op den berg der verheerlijking.

„Mijnen vrede”, zegt Hij tot de Zijnen.

Wie slaapt er zoo rustig tusschen twee krijgslieden's nachts voor zijn waarschijnlijke terechtstelling? Petrus, een der Zijnen.

Wie zingen daar in het holle van den nacht in den binnensten kerker? Twee mannen met diep doorstriede ruggen. Dien dag waren zij gegeeseld geworden en morgen wacht hun wellicht de dood. Wie zijn zij? Paulus en Silas, twee der Zijnen.

„Hoe, gij zingt?” werd tot Hudson Taylor, den stichter der groote China-Binnenlandsche Zending, gezegd, toen hij het telegram had gelezen, dat de tijding bracht van den vreeselijken dood van tal zijner zendelingen in den Boxer-opstand in China. Hij las het, zweeg een oogenblik en neuriede toen voor zich heen:

„Jesus, I am resting, resting,
In the joy of what Thou art.”

(„Jezus ik vind rust, ja rust
In de vreugde van wat Gij zijt.”)

„Mijnen vrede geef ik U.”

Zijn de bovengenoemde voorbeelden uit het dagelijksch leven niet de bevestiging van het engelenlied „Vrede op aarde”? Eén voor één. Een man hier, een vrouw, ja een kind daar, ontvangt diep in eigen ziel Zijn vrede. En het leger van den Vrededorst groeit steeds aan en is door alle eeuwen heen onoverwinnelijk gebleken. Ook in storm en nacht wordt daar het zegelied aangeheven:

„Ik heb vreê, wat ook moog komen,
Jezus heeft mijn hand genomen,
En Hij leidt mij veilig voort,
Naar het Hemelsch Toevluchtsoord.”

Leliën van Pelantoengan, ik dank U voor Uw boodschap!

M. Johanna v. d. Werken

In Zijn voetstappen.

Door Luit.-Kolonel A. B. Gugelmann.

Want dat gevoelen zij in U, hetwelk ook in Christus Jezus was, Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roef geacht heeft Gode even gelijk te zijn, maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden, en in gedaante gevonden als een mensch, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood

Filippensen 2 : 5—8.

Het lieve Kerstfeest nadert en met het jonge volkje om ons heen kunnen we toch niet anders dan mede instemmen in hun vreugde-betooningen, al is er dan veel in de toestanden rondom ons, in nauweren en wijderen kring, dat het hart dergenen, die „meeleven”, wel met bange overdenkingen vervullen moet. Maar de stoere taal van een Maarten Luther: „Der alte Gott lebt noch,” brengt ons deze heerlijke waarheid te binnen en doet ons opzien tot Hem in het vaste, onwrikbare vertrouwen, dat Zijn Koninkrijk alle dingen beheerscht, ook in de wereld; dat Hij het laatste woord zal hebben en dat zij, die 't van Hem verwachten, nimmer beschaamd zullen worden.

Zoo laat ons dan Kerstfeest vieren in reine, onvermengde vreugde, en het onze doen, om overal de ware Kerststemming van blijde dankbaarheid over de groote Kerstgave te verspreiden.

* *

Maar ik hoor nog een anderen toon tot mij doordringen uit het koor der Kerstklokken, ernstig en teeder tegelijk: „. . . Hij, in de gestaltenis Gods zijnde heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, in gedaante gevonden als een mensch, heeft Hij Zichzelven vernederd voor onze verlossing en opdat, als gevolg er van, — dat gevoelen ook in ons zij! O, ik begrijp het meer dan ooit: Kerstfeest vieren wil zeggen, niet van verre blijven staan en van verre ons verheugen over de geboorte van den Zaligmaker in slechts uitwendig, onvruchtbaar vreugdebetoon, om straks weer onveranderd ons gangetje te gaan, maar het wil zeggen, Hem te verstaan in Zijn groote, groote liefde, Die Zich gaf om onzentwil — in diepste vernedering en armoe en smaad, om dan uit wederliefde, uit warme, sterke wederliefde, zich ook te geven aan Hem en aan Zijn dienst, niet voor loon of erkenning, of waardeering, maar enkel, enkel uit liefdesdrang.

Hoor ik het U niet zeggen — o Zone Gods en Menschenzoon: „Dit deed ik voor u, om uw ziel te redden, om u voor Mij te winnen — wat is de uitkomst in hart en leven, waar zijn de vruchten? Gij zult Mijner opnieuw gedenken dit Kerstfeest, over Mij spreken, over Mij zingen, maar zal het hart geraakt zijn, zal er een weerklank zijn, zoodat die gevonden wordt in de overgave des levens aan Mijn dienst — tot Mijn navolging?” . . .

„Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen”.

* *

Het was in Engelsch-Indië, in de binnenlanden. Wij hadden den grooten heirweg verlaten en trokken voort, uren lang, over het ongebaande land. O wat leek het ver, ver weg van alles! Hoe stak de zon, hoe gloeide de grond onder de voeten! De avond was gevallen, toen wij Dhamari, het dorp onzer be-

stemming, bereikten. Bij het licht onzer lantaarn zochten wij een rustplaats op voor den nacht en in mijn geest rees de vraag, of wij wel wijs gedaan hadden, om terwille van dit eene dorp zulk een moeilijken tocht te ondernemen.

Den volgenden morgen leerde ik de zaak echter anders beziën. Er was groote belangstelling in het dorp — de inlanders stroomden naar de meetings, en ons eigen volkje toonde levendige vreugde over onze komst. Hoe dat zoo kwam? O, een twintigtal jaren geleden had daar in diezelfde plaats geleefd, gearbeid en gediend in groote zelfopoffering Kolonel Yuddha Bai (Miss Bannister), de eerste blanke vrouw, uit verre landen gekomen, om hun het Evangelie te prediken. Hoe vervuld waren ze van haar nagedachtenis, hoe verlangend, ons haar vroegere woning te laten zien.

Ontroering greep mij aan, toen ik die woning zag. Een doorgewone leemhut, 3 × 4 M., zooals de inlanders ze bewonen. Geen plaats was er in voor bed, tafel of stoel. Een verhooging van leem, aangebracht aan het eene einde, diende als tafel, zit- en slaappleats om de beurt. Een opening in den muur, tegenover het lage deurtje, diende als raam — het was met hout dichtgespijkerd. In deze hut had zij geleefd en gewerkt ten behoeve der arme hindoes, drie lange jaren totaal afgezonderd van alle Europeesche aanraking, gemakken, gewoonten — zij, de dame van deftigen huize, opgevoed in weelde en rijkdom. Wat was de drijfveer voor zulk een keuze? Had zij hare rijke gaven van geest en hart, haar maatschappelijke positie niet voordeelijker kunnen gebruiken in het vaderland?

Stil — in tegenwoordigheid van zulk een liefde moogt ge niet „aardsch” redeneeren. Kolonel Yuddha Bai — nu reeds tal van jaren van „geloof” tot „aanschouwen” bevorderd — heeft iets begrepen en gesmaakt van de „vreugde Hem voorgesteld” en heeft het vreugde, enkel vreugde geacht, om Hem in eenige mate gelijk te worden, door Zijn voetstappen te volgen in liefde en ware toewijding voor het verlorene.

* *

Neen, iedereen kan niet door het heidenland trekken en niet ieder wordt tot eenzelfde opoffering geroepen, maar de geest is wel dezelfde, overal. De geest, die deze zwakke vrouw dreef, uit liefdesdrang zich aldus te geven in navolging van haar Meester, deze zelfde geest drijft ook ons, dringt ons tot het geven van onszelf, het beste van ons, ons al op den door Hem aangewezen weg. De groote vraag: „Hebt gij Mij lief?” wordt altijd op den voet gevolgd door: „Hoed Mijne schapen, weid Mijne lammeren,” en geen waar discipel van Hem kan zich daaraan onttrekken. En o, dat het liefdewerk blijve! In deze dagen, waarin men zoo vaak hoort spreken over: „Mijn rechten,” wat mij „toekomst”, over „loon” en „erkenning” enz., enz., O, dat wij in het reine, eeuwige licht der eeuwige liefde, geopenbaard in dien Kerstnacht, vol lof, dank, liefde en aanbidding leeren zeggen, diep in het stof aan Zijn voeten, op dit, ons Kerstfeest:

Zal ik mijn nietig al
Weerhouden nog van U?
Ik ruk mijn ziel van de aarde los
Om U te ontvangen, nu.

Dat wij het als de grootste, reinste vreugde leeren achten om — gelijk Hij Zich gaf — onszelf uit liefde te geven, een „vrijwillige offerande”, waar Hij ons gesteld heeft.

KONING VAN EEN ONZICHTBAAR RIJK.

DOOR KOLONEL M. J. v. d. WERKEN.

Ja, er was een Koning geboren. In armelijke doeken gewonden, legde men het Kindeke in een voederbak, die in een stal stond. Onder Zijn eerste aanbidders waren eenvoudige herders, die Hem hulde des harten brachten. Ook geleerde mannen kwamen uit vreemde landen. Het verwekte opzien in de buurt, de komst van drie rijke vorsten met hun kostbare gaven voor een zoo armelijk Kindeke, dat „gedaante noch heerlijkheid had”. Men sprak er lang over. De herders ook bleven peinzen over dien wonderbaren nacht, toen zij plotseling engelen hadden zien nederdalen en hooren zingen onder den nachtelijken sterrenhemel. Ja, een Koning. En toch Niemand dacht er aan Hem kroon en scepter aan te bieden. Geen herauten worden uitgezonden in stad en land om het den volke kond te doen. Wie begreep dat mysterie? . . .

Een klein gezelschap trekt door de woestijn. Een vrouw op een ezel gezeten met haar arm om een Kindeke geslagen. Een man, die er moeizaam naast gaat. Zij komen van Bethlehem en de lange, lange reis voert naar Egypte. Ja, 't is de kleine Koning, Die haastig weggedragen wordt, want Zijn leven is in gevaar Herders, hebt ge U niet vergist? Gij, wijze mannen van verre, vreemde landen, heeft die ster U wel goed geleid? Zoo Hij Koning ware, waar is dan nu Zijn lijfwacht? Waar Zijn getrouwe leger? Geen stem verheft zich voor Hem; geen arm biedt zich aan om Hem te verdedigen. Hij, een Koning?

't Is nacht in een hof. Naderende flambouwen werpen hun schijnsel op donker geboomte. Zwaarden kletteren. Iemand wordt verradelijk gevangen genomen en weggeleid. Straks in de rechtzaal wordt Hem een koningsmantel omgeworpen en een kroon op Zijn hoofd gezet. Men roept: „Wees gegroet, o

Koning!” De kroon is van doornen en de groet een bespotting.

En zoo zou het uit zijn met het Rijk van den Koning, van den beginne zonder kroon, zonder scepter, zonder heerschappij op deez' aarde. Een smadelijk kruis en een graf.

Het is Kerstfeest 1924. In den loop der eeuwen zijn de Koninkrijken der wereld geschud geworden tot in hun grondvesten. Tronen en kronen vielen in stukken. Maar één Koninkrijk houdt onwrikbaar stand. Het is dat van het Kindeke van Bethlehem. Dit Kindeke heeft het gewonnen van alle vorsten. Om Zijn kribbe, om Zijn kruis vergaderen zich duizenden, millioenen, om Hem hulde te biën. Gekroond werd Hij, binnengehaald in de harten, door Hem zalig gemaakt.

„Om Jezus wil” is de leuze geweest van het leger der martelaren, die goed en bloed offerden, liever dan Hem te verzaaken. „Om Jezus wil” fluistert zacht de dienende liefde, als soms de zelfverloochening schrijnt. „Om Jezus wil” worden zonden overwonnen, hartstochten beteugeld, het moeilijke, smalle pad

begaan en de zwaarste offers blijde gebracht. Met altijd nieuwe liederen wordt Zijn lof bezongen; altijd nieuwe stemmen mengen zich in het koor; altijd nieuwe harten geven zich Hem gewonnen.

Kroont Hem, kroont Hem, Jezus, den dierb'ren Verlosser! Waarlijk „De heerschappij is op Zijnen schouder” en „der grootheid dezer heerschappij zal geen einde zijn.”

(Jesaja 9:5 en 6.)

Amen! Jezus Christus, Amen!

Ja, Gij zult in 't gansch heelal

't Rijk der duisternis beschamen,

Tot het niet meer wezen zal.

Door zulk een liefde teeder
Buigt zich ootmoedig neder
Een hart, dat U bemint,
© Christuskind.

AANTEEKENINGEN

VAN DEN
CHEF-SECRETARIS.

De Territoriale Kommandante.

Het was een vreugde voor al onze makkers, dat de Kolonel in staat was, het Bandoengsche Congres te leiden. Enkele dagen voor de opening was de toestand van Kolonel Gugelmann van dien aard, dat het eerst onmogelijk scheen, dit Congres te doen doorgaan.

Hartelijk vereenigden de Officieren zich in geloovig gebed; de heerlijke geest van eenheid verspreidde een gezegenden invloed van begin tot einde en we gelooven, dat alle Officieren naar hun posten teruggekeerd zijn, verfrischt en versterkt om het werk voort te zetten en het 31ste jaar van onzen arbeid hier een der beste te maken.

Lt.-Kolonel Gugelmann.

Tot ons diep leedwezen moeten wij melden, dat de toestand van de Kolonel plotseling verergerd is. Zij wordt steeds zwakker en gedurende de laatste dagen was de Kolonel urenlang buiten bewustzijn, wat aantoonde, dat zij langzaam achteruitgaat. In de heldere oogenblikken echter geeft zij ons de volle verzekering, dat alles wél is.

Voor de vele blijken van sympathie en medeleven is de Terr. Kommandante innig dankbaar.

Hartelijk welkom!

In verband met de komst van Ensigne Lehmann en Kapiteine Hammerli, juist gearriveerd uit Zwitserland, leidde schrijver dezer nootjes de samenkomsten in het Europeesche korps.

Een duet der beide zusters met gitaar begeleiding deed denken aan het Zwitsersche jodelen, terwijl het blijmoedig getuigenis een hoopvolle voorbode is van haar geest en dienst voor ons werk in Ned.-Indië.

In dezelfde samenkomst werden de Kommandants Kronenberg en Ensigne Ohrstrand, na terugkeer van hun verlof, hartelijk welkom geheeten. Onze makkers spraken hun vreugde uit weer „thuis” te zijn en vertelden een en ander over hun ervaringen in het vaderland.

Congres-nootjes.

De openbare samenkomsten waren mooi bezocht en, ofschoon de Officieren slechts één repetitie hadden gehad, werden de liederen goed gezongen en zeer gewaardeerd. Belangwekkend waren de getuigenissen van de Officieren, verschillende takken van arbeid vertegenwoordigende; er sprak een geest van toewijding aan Christus uit en een verlangen tot uitbreiding van Zijn koninkrijk. Kommandant Schipper, de eerste Europeaan, die Officier werd in Ned.-Indië, gaf enkele van zijn herinneringen uit de dagen, toen de Officieren heele nachten doorbrachten in het gebed, geknield rondom de vlag. Gedurende dit Congres werd ook herdacht, dat wij den 30sten verjaardag vierden van ons werk hier op Java.

Met leedwezen moeten wij melden, dat het Congres te Soerabaya en Weltevreden uitgesteld moest worden met het oog op den zeer ernstigen toestand van Kolonel Gugelmann. Dit sluit in zich, dat de opening van het nieuwe ziekenhuis te Soerabaya eveneens is uitgesteld.

De makkers van Tegal.

Ensign en Mevrouw Glover hebben een zeer moeilijken tijd doorgemaakt. De geboorte van een lief meisje bracht veel vreugde, maar hun kleinen Ronald werd ernstig ziek en moest in het Hospitaal worden opgenomen en voor eenige dagen was zijn leven in gevaar; nu is hij weer herstellende.

Om de maat vol te maken werd ook de Luitenant ziek. Toen kwamen de makkers van Tegal bijeen en hielden niet alleen een bijzonderen bidstond, doch 2 hunner brachten den Ensign een bezoek en boden aan, de contributies te innen, Strijdkreten te verkoopen en te helpen met de kerstcollecte.

Toen zij terugkeerden brachten zij een mooi bedrag voor de kerstviering, hadden alle Strijdkreten verkocht en alle contributies binnen op één na.

Is dit er niet een sprekend getuigenis van, dat de liefde van Christus de bron van vriendelijkheid en hulpvaardigheid is onder de menschen?

De Orders- en Reglementen voor Soldaten gewaardeerd.

Toevallig hoorde ik enkele dagen geleden van een dokter te Weltevreden, die bovengenoemd boekje met veel belangstelling leest.

Dit brengt me een zakenman te Philadelphia in gedachten, die het bij zich op den lessenaar heeft en het een der beste leidraden bevond voor een Soldaat van Jezus Christus.

Onze Stichter heeft zijn raadgevingen gebaseerd op praktische ervaring en gezond verstand.

Goed nieuws van Kaperoei en Bora.

Majoor Palstra schrijft ons: „Zaterdagmiddag was de nieuwe zaal te Kaperoei onder den kap. We hadden er een bidstond en wijdden de eerste Leger des Heilszaal in Selebes aan den dienst des Heeren. Het aantal schoolkinderen in deze plaats is p.m. 88, te Manoesi 62 en te Karere 82.

Terwijl de Passar-meeting te Bora in vollen gang was, kwam een 30-tal schooljongens, hun fluiten spelende, aanmarcheeren ter assistentie. Het schoolbezoek bedraagt hier ongeveer 96 kinderen per dag. Een 50-tal van de dorpsbewoners gaf hun hulp met het in orde maken van de speelplaats en den tuin. Een prachtig voorbeeld van plaatselijke belangstelling en medewerking.

Adjudante Kruschwitz in Selebes.

In een vorig nummer maakten wij reeds melding van het bezoek der Adjudante aan Selebes. Een brief van lateren datum berichtte ons:

„Het oversteken van de rivieren was een interessante ervaring, daar het water diep en snelstroomend was, doch de Heer hielp ons. Den volgenden dag 3 uur per fiets en overroepen en doorwaden van rivieren, waarna wij doornat aankwamen en blij waren, droge kleeren te kunnen leenen.

Zondag anderhalf uur te paard voor een openluchtsamenkomst. Een mooie schare stond rondom ons. 's Avonds een heerlijke samenkomst met flinke opkomst in het korps en tot besluit 3 zielen voor Jezus.”

Bekeerlingen te Magelang.

Ensign Nyheim bracht naar het Congres te Bandoeng heel veel verblijvend nieuws over den buitenpost Magelang. Gedurende de laatste 2 weken waren 28 bekeerlingen geboekt. De Ensign was vol enthousiasme over zijn arbeid en de vooruitzichten ook voor de andere posten, behorende bij Ambarawa.

Begraafplaats te Sapoeran.

Voor langen tijd was de behoefte aan een eigen begraafplaats te Sapoeran reeds gevoeld en nu hebben wij er een. Het is een liefelijk, rustig hoekje, gelegen tegen een heuvel. Ensigne Lauter schrijft: „Ik heb er een houten kruis

laten zetten met de woorden „Jezus leeft” in het Javaansch erop. De eerste Javaansche Heilssoldaat is er begraven en voor hij heenging dankte hij mij, dat ik die plaats voor hem had klaargemaakt”.

Nieuw-Zeeland bidt voor Ned.-Indië.

Een Korpskadet van het korps te Sydenham schrijft: „Onze zendingsmakkers worden niet vergeten. Wij bidden voor hen in onze Korpskadettenklas en in onze persoonlijke gebeden. Mijn ouders zijn oude Veld-Officieren en ik dacht, dat het U een aanmoediging zou zijn te vernemen, dat de Heilssoldaten in Nieuw-Zeeland voor U bidden”. Veel dank, Korpskadet en al de kameraden daar! Wij waardeeren Uw gebeden en weten, dat God een Verhoorder van het gebed is.

De aardbeving te Wonosobo.

Bij het lezen van de droevige berichten in de nieuwsbladen deden wij alle moeite, verbinding te krijgen met Ensigne Lauter te Sapoeran en inlichtingen in te winnen van naburige plaatsen, echter tevergeefs.

Daarna werd besloten Adjutant Strandlund naar het geteisterde district te zenden om hulp aan te bieden en plaatselijk te informeeren naar onze Officieren. Ook Adjudante Midteide (verpleegster) vertrok daarheen met medicijnen en eerste-hulpmiddelen.

Later: Onze makkers zijn, na overleg gepleegd te hebben met den Ass.-Resident van Kedoe, weer naar Bandoeng teruggekeerd, daar er voldoende hulp aanwezig was en het geringe aantal gewonden in het ziekenhuis was opgenomen.

Kerstgroeten!

Aan al onze lezers zenden wij de beste zegenwensen voor het Kerstfeest en wenschen tevens onzen warmen dank te brengen aan alle makkers en vrienden voor hun welwillende hulp gedurende het afgelopen jaar en hun bijzondere kerstgift.

MEVROUW KOMMANDANTE SCHIPPER.

Juist bij het afdrucken van dit nummer bereikte ons het bericht, dat onze lieve makker,

Mevrouw Kommandante Schipper, BEVORDERD WERD TOT HEERLIJKHEID op Zondagmorgen 23 November. Haar heengaan was in vollen vrede. Kommandant Schipper voelt zich zeer ondersteund door de genade Gods. In het volgende nummer hopen wij eenige bijzonderheden mee te deelen omtrent het leven van Mevrouw Schipper evenals over de begrafenis en den gedenkdienst.

DE BLIJDE BOODSCHAP.

Al hebt ge 't duizendmaal vernomen,
Verblijd u telkens, telkens weer:
Dat 's werelds Heiland is gekomen,
En daalde uit Zijn hemel neer,
Om arme zondaars op te heffen
Van uit der zonde slavernij!
Dit moet het hardste hart wel treffen,
Hoe veel te meer dan u en mij!

Daar is verlossing van de zonden!
Daar 's balsem voor de felste smart,
Genezing van de ergste wonden
En heeling voor 't gebroken hart!
Daar 's redding, ja, voor alle menschen!
Daar is ontkoming van de hel!
Wat kan een zondaar meerder wenschen?
Hij kiese, tusschen wee en wel!

Nora.

DE ONZICHTBARE TEGENWOORDIGHEID.

EEN GESCHIEDENIS VAN SHACKLETON EN DE ZUIDPOOL.

Kerstmis 1915. Een eenzame, troosteloze woestijn van ijs en sneeuw. Grote ijsschotsen, dicht oengepakt, terwijl de persing van de een tegen de ander groote heuvelen van drijfijis vormt. Hier en daar er tusschenin breede scheuren, waar het donkere water zichtbaar is en waaruit kolommen van betrekkelijk warme lucht, die er uitziet als stoom, omhoog stijgen. In de verte hooge ijsbergen, mijlen in den omtrek; glinstering van sneeuw en ijs overal.

Zoo nu en dan doet een luchtspiegeling nog aan het wonderbare van het schouwspel toe, groote ijsbergen vertoonend, die oogenschijnlijk op niets rusten, met een opening tusschen hun voet en den horizon—eigenaardige en fantastische vormen aannemend, en reikend tot een onmogelijke hoogte. De immer veranderende oppervlakte overstekend, zoekend naar een wankelen steun voor den voet en naar een gevaarlijk bivak, zien wij een gezelschap van acht en twintig man—de bemanning van het schip „Endurance”, dat een maand geleden was bezweken onder den ijzeren greep van het drijfijis. Na zich dapper verzet te hebben tegen de grootsche natuurmachten, was het trotsche vaartuig eindelijk verbrijzeld door de meedoogenlooze drukking van de ijsschotsen.

Hier vinden we dus Sir Ernest Shackleton en zijn gezelschap van onverschrokken ontdekkingsreizigers, natuurkundigen en zee-lieden op Kerstmorgen, mijlen verwijderd van het dichtstbijgelegen land, zich voortspoedend met standvastige harten en een hooge mate van moed, om te strijden voor hun leven tegen de onmetelijke moeilijkheden, die ze het hoofd moeten bieden. Scherpe winden, tegenstrijdige stroomingen, een temperatuur dikwijls beneden het vriespunt, onoverkomelijke ijsversperringen, verblindende sneeuwstormen en hevige windvlagen—en als eenige schuilplaats een tent, of de luwe zijde van een boot—waren slechts enkele van de moeilijkheden, waarmee deze mannen, die hun huizen verlaten hadden om de menschheid en de wetenschap te dienen, te kampen hadden, vele maanden achtereen.

De geschiedenis van deze expeditie is er een van heldenmoed en toewijding onder omstandigheden, die door niets verlicht werden. Om Sir Ernest's eigen woorden te gebruiken, was het één lang relaas van onwandelbare vastberadenheid, de allerhoogste getrouwheid en edelmoedige zelfverloochening.

Het heldhaftige gedrag van den leider, en de mannen van dezen ontdekkingstocht, is een voorbeeld voor ieder.

Zulk een moed, zoo'n vasthouden aan het doel, zoo'n trouw aan zijn kameraden aan

den dag te leggen als deze mannen, vele honderden mijlen verwijderd van de beschaafde wereld, getuigt van een grootheid, die het navolgen waard is.

De maanden gaan voorbij en we vinden het gezelschap, in lompen gehuld en bijna geheel uitgeput door ontbering en gebrek aan voedsel, gekampeerd op de zandige landtong van het Olifanten-eiland—op een kust, nimmer tevoren betreden door menschen, maar gestriemd door de machten der elementen.

Van hieruit leidde Sir Ernest Shackleton een gevaarlijke onderneming, die bestond in een poging om het overige gedeelte van het gezelschap te redden. Hij hoopte het walvisch-station op het eiland Zuid-Georgie te bereiken, om daar hulp te halen, en trostseerde met vijf anderen in een boot van twintig voet lengte de Zuidelijke IJszee. Sir Ernest zei: „De geschiedenis van de volgende zestien dagen is er één van een vreeselijke worsteling, te midden van de hoogste zeeën.”

De tocht werd ondernomen zonder eenige illusies; elk van de zes mannen kende de gewaagdheid der onderneming, doch wist, dat het leven van de gansche bemanning van het succes er van afhing.

Het gedeelte der zee, dat zij moesten oversteken, stond bekend als de meest woeste zee ter wereld in dien tijd van het jaar, maar onverschrokken, de kosten berekend hebbend en bereid tot iedere opoffering, gaven zij zichzelf, om het leven van hun naaste te redden. „Diep schenen de valleien, als wij tusschen de kokende golven lagen. Hoog waren de heuvelen, als we een oogenblik op den top van een reusachtige golf dobberden. Bijna voortdurend stormde het. Zoo klein was onze boot en zoo hoog waren de zeeën, dat onze zeilen dikwijls slap hingen in de stilte tusschen de koppen van twee golven.”

Maar de goede hand Gods bewaarde hen en hun weerstandsvermogen werd wonderbaarlijk versterkt, totdat ze op de kust van Zuid-Georgie aan land stapten—te zwak en uitgeput, om zelfs de boot nog ver genoeg aan land te trekken, dat deze beschermd was tegen de brekende golven.

Het laatste gedeelte van de reis begon nu. De dichtstbijgelegen hulp was nog honderd en vijftig mijlen verwijderd, als men over zee ging, en niemand was dit eiland nog ooit verder binnengedrongen dan één mijl! Over land was de directe afstand slechts zeventien mijlen—geen groote afstand, maar een vreeselijke reis over de met sneeuw bedekte bergketens en de overal gescheurde gletschers; en dit wilden zij probeeren.

Drie mannen werden bij de boot achtergelaten en Shackleton, Worsley en Crean

ondernamen het laatste gedeelte van den tocht. De maanden van opsluiting in een kamp tusschen de ijsbergen en de weken in de boot hadden hen onbekwaam gemaakt voor inspannend bergbeklimmen en marcheeren, maar zij konden geen tijd verliezen! Door de losse sneeuw, over de ruwe gletschers, ijsbergen beklimmend door er treden in uit te hakken met den timmermansbeitel, zich voorzichtig voortbewegend door dikke misten, hun lichamen aan elkaar gebonden voor de veiligheid, klimmend tot een hoogte van vierduizend voet, afdalend langs steile hellingen, kregen ze eindelijk weer een stukje van de bewoonde wereld in het oog.

Ze hadden het walvischstation te Husvik bereikt na den bovenmenschen toer van een marsch van zes en dertig uren. Om het laatste gedeelte af te leggen moesten zij een berg afdalen, vlak langs een waterval, waardoor ze tot op hun huid nat werden. Zoo, met haar en baard aan hoofd en gezicht klevend, en gekleed in kleeren, die ze al bijna een jaar aan hadden, strompelde dit heldhaftige drietal de bewoonde wereld weer binnen.

Sir Ernest geeft ons, in zijn verslag over hun reizen, één passage, die ons zekerlijk de eenige uitlegging geeft voor hun wonderlijke bewaring.

„Als ik terugzie op die dagen, twijfel ik er niet aan, dat de Voorzienigheid ons leidde, niet alleen over de sneeuwvelden, maar ook over de kokende zee, die het Olifanten-Eiland scheidde van onze landingsplaats in Zuid-Georgie. Ik weet, dat gedurende dien langen, moeilijken marsch over de onbekende bergen en gletschers van Zuid-Georgie het mij dikwijls toescheen, dat wij met ons vieren waren, en niet met ons drieën.

Ik zei niets tegen mijn makkers, maar later zei Worsley tot mij: „Baas, ik had toch zoo'n eigenaardig gevoel op den marsch, net of er nog iemand bij ons was.” En Crean had hetzelfde gevoel gehad. Men beseft de gebrekkigheid van menschenlijke woorden, de ruwheid van de taal der stervelingen, wanneer men tracht ontastbare dingen te beschrijven; maar het verslag van onze reizen zou niet compleet zijn, zonder een enkel woord over een onderwerp, dat ons zoo na aan het hart ligt.”

Is er in dit boeiende, spannende verhaal niet iets voor ons?

Jezus zei eenmaal: „Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen,” en wij kunnen ons bewust zijn van de werkelijkheid van Zijn tegenwoordigheid—ofschoon onzichtbaar—gedurende onze gansche levensreis en door de meest woeste zeeën. Dit is het voorrecht van ieder, die waarlijk er naar streeft God te vreezen en te dienen.

CONGRES TE BANDOENG

GELEID DOOR KOLONEL M. J. VAN DE WERKEN,

BIJGESTAAN DOOR: DEN CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW BEAUMONT.

Zoals de dorstige reiziger tot de bron komt om zich te verkwikken aan het heerlijke, frissche water, zoo kwam op Zaterdag 8 November een groep Officieren van verschillende oorden op Java te zamen voor de opening van ons Congres te Bandoeng, om zich te laven aan de bron met het „levend water”, dat eenmaal door onzen grooten Meester beloofd werd aan elke dorstige ziel.

Als één groote familie gevoelden wij ons en daarom ook gezamenlijk het gemis van enkele geliefde leden, waaronder onze lieve Kolonel Gugelmann, die verleden jaar ons mede welkom heette, maar nu door ernstige ziekte een open plaats liet. Ook Brigadier Wolters, Kommandante Schipper en enkele andere kameraden konden niet met ons zijn, doch op bijzondere wijze werden zij herdacht in de gebeden gedurende deze Congresdagen.

In de besloten welkomst-samenkomst des avonds werd de basis gelegd voor al wat volgde; de deur onzes harten werd ontsloten, om uit te dragen de heerlijke, blijde boodschap aan anderen en in te nemen, veel van het „Brood en Water des Levens” en, verzadigd zijnde, terug te keeren aan den verschillenden arbeid met hernieuwden moed en liefde, in des Meesters voetstappen.

**

Een mooi bezette zaal wachtte onze Kommandante, de Leidster van het Congres, des Zondagsmorgens. De liederen, de gebeden, het woord door Adjudante Birkhoff en Adjudant Meyer, alles getuigde van vertrouwen in God. Het Officieren-zangkoor zong een mooi lied in den geest der bijeenkomst en de solo van Kapiteine Cardinaal drong diep door in de harten der aanwezigen.

De leiding van het eerste gedeelte was in handen van den Chef-Secretaris, waarna de Terr. Kommandante Gods Woord ter hand nam. En ook nu werden we gevoerd tot de Bron; allen — Officieren, vrienden en kinderen — konden volgen. Wat werd het rustig in onze ziel, — ook menigmaal in nood der baren, evenals de kleine boot der discipelen van weleer, — toen ons Zijn macht en liefde en medelijden nog eens werd voorgehouden in zulke teedere, veelzeggende woorden.

Jezus, Redder van mijn ziel,
Laat mij schuilen aan Uw hart!

Het kwam als één machtig gebed uit veler hart, toen de samenkomst moest gesloten worden, want, immers hadden wij Jezus nog eens gezien als de alleen machtige en betrouwbare Stuurman over de levenszee. Een ziel zocht een dichtere schuilplaats aan dat liefdevolle hart van den Heer en vond heerlijken, diepen vrede, die tot ons sprak uit het ernstig opgezonden gebed.

De openluchtsamenkomst onder leiding van Kolonel Beaumont, bijgestaan door een flink aantal Officieren, was vol afwisseling en met vuur werd het blijde Evangelie verkondigd door woord en lied. Onder de aandachtige schare, die, ondanks het minder gunstige weer toch was opgekomen, bemerkten we Mevrouw Eyken, echtgenoot van den Resident, als gastvrouw van enkele onzer Officieren.

Het zaad werd gezaaid en onder de zegenende hand des Heeren zal het vrucht voortbrengen op zijn tijd.

De laatste samenkomst des avonds kenmerkte zich door denzelfden geest van verwachting als des morgens. Door het blijde getuigenis der makers, het vriendelijke uitnodigingslied der Officieren en het pleitende woord van de Kolonel, werd ons Christus' liefde in al haar schoonheid voor oogen gesteld. De „bron” was ook nu geopend, niet alleen ter verkwikking, doch ook ter reiniging van zonde en ongerechtigheid. Een „gebundene van hart” zocht bevrijding, en „nooit is iemand weggezonden, die om schuldvergeving bad”.

**

Maandag en Dinsdag waren gewijd aan besloten Officierssamenkomsten. Nieuwe plannen besproken, zaken behandeld en dan — uren van rustig neerzitten en in gedachten onzen Meester volgend, om van Hem te leeren, hoe den levensweg te bewandelen, zooals Hij dat deed. Onze Kolonel leidde en wij volgden. Vele takken van arbeid werden door onze Officieren vertegenwoordigd, maar, hoe verschillend ieders nood ook, voor ieder was voldoende in die immer opwellende Bron.

Wij hebben in die dagen onzen Heiland en Heer in al Zijn volheid beter leeren kennen en hoewel te vol dikwijls, om het onder woorden te brengen, lag er heilige ernst en geestdrift in de gezongen liederen en koren. Zeker lag aller getuigenis in de woorden, die het Congres ons meegaf en die ons zullen blijven bezielen, als wij het „levend water” gaan uitdeelen:

Dieper dan mijn lofaccoorden,
Rijker dan mijn dank'bre daän,
Is mijn liefde tot den Heiland,
Die voor mij als Borg wou staan.
O, die liefde houdt mij teeder,
Houdt mijn harte rein en sterk
En brengt kleur en licht en leven
In 't geringste van mijn werk.

C. B.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

De Generaal had een machtig welkom in Toronto, Canada waar hij een interessant Congres, leidde. Bij gelegenheid hiervan passeerde een revue van p.m. 650 vertegenwoordigers van allen Leger-arbeid onzen Leider, waarna groote vereenigde samenkomsten plaats hadden.

Nederland.

In de Korenbeurs te Utrecht werd kortgeleden een groote Maatschappelijke Tentoonstelling gehouden, waar alle takken van het Maatschappelijk Werk van het Leger des Heils waren vertegenwoordigd.

Zoals het Utrechtsche Dagblad schreef, was het een „Wapenschouw” over den arbeid en verscheiden autoriteiten, in het bijzonder op het gebied van reclasseering, gaven hun medewerking om dien arbeid toe te lichten.

De heer Renè van Ouwenaller, een bekende figuur uit de philanthropische wereld, hield een toespraak over „Celbezoek”; Dr. van der Spek van het Gesticht „den Dolder” over „Erfelijkheid en verantwoordelijkheid”, terwijl de heer Noordam, de eenvoudige, sympathieke directeur van Valkenheide — een opvoedings-gesticht voor jongens te Maasbergen — een ontroerend betoog hield over „Gestichts-opvoeding”.

In dezelfde vergadering sprak Stafkapitein Woodward over zijn werk in Selebes. Zijn mededeelingen maakten diepen indruk.

West-Indië.

De eerste Heilssoldate, een verpleegster, zuster Alvares, is naar Suriname vertrokken. In de vaarwelsamenkomst te Amsterdam werd haar een Legervlag overhandigd om die in bovengenoemde plaats te planten en er zorg voor te dragen tot de pionier-Officieren zullen zijn aangekomen.

Britsch-Indië

Zware regens en overstromingen hebben Zuid-Indië gedurende de laatste maanden geteisterd. Onze Officieren waren in staat vele menschen uit levensgevaar te redden en voedsel en kleeding te verschaffen.

Zevenhonderd à duizend daklozen werden voor den tijd van 13 dagen tweemaal per dag van voedsel voorzien; het was hartroerend ze allen gehurkt onder de groote boomen voor het Divisie-Hoofdkwartier te zien zitten.

Brazilië.

Vóór de komst van het Leger des Heils te Rio de Janeiro werden zelden godsdienstige openluchtsamenkomsten gehouden. Sedert, aangevoerd door de behaalde resultaten van het Leger, zijn verscheiden Kerkgenootschappen begonnen, dergelijke bijeenkomsten te houden.

Een nieuwe Buitenpost is kortgeleden geopend in Blumenau, een kleine zeeplaats, 3 dagreizen per boot van de hoofdstad.

Vereenigde Staten van Amerika.

In een zendings-samenkomst, geleid door Kolonel Smith in Old Orchard Camp, Maine, werd een briefje naar het platform gezonden, waarin de vraag werd gesteld, wat het kostte, om een inlandsch Officier in Zoeloeland één jaar te onderhouden. Het antwoord was, dat 60 dollar noodig was voor het onderhoud van een ongehuwd inlandsch Officier en 120 dollar voor een gehuwd paar.

Onmiddellijk stond een man op; na verlof gevraagd te hebben om te spreken, zeide hij, dat hem het golfspel aangeraden was voor zijn gezondheid. Dat zou hem 40 dollar per jaar kosten. Hij voelde als Christen, dat hij liever 40 dollar wilde geven voor onderhoud van een Zendings-Officier.

Leger des Heils - Handels-Departement.

JAVASTRAAT 16 - BANDOENG.

Juist ontvangen nieuwe collectie mooie boeken voor kerstgeschenken, o. a. van :

F. Bettex	— „Natuur en Wet”.
	— „Uit Israels geschiedenis”.
A. van Hoogstraten-Schoch	— „Twijfel” e. a.
	— „Langs vele wegen”.
	— „Onkeltje”.
	— „De groote levenswet.”
E. van Maltzahn	— „Ilsabe.”
H. S. Kuyper	— „Liefdesleed”.
J. J. Knap	— „Kerstlicht”.
	— „Genade en Vrede”.
	— „Gebed en Gebedsverhooring”.

Verder keur van leesboeken van bekende Christelijke schrijvers, dagboeken en kinderbijbels, o.a. die van Ulfers.

EEN KIND IS ONS GEBOREN!

De lieflijke Naam.

Er ruischt langs de wolken een lieflijke naam,
Die hemel en aarde vereenigt te zaam.
Geen naam is er zoeter en beter voor 't hart:
Hij balsemt de wonden en heelt alle smart.
Kent gij, kent gij dien naam nog niet?
Dien naam draagt mijn Heiland, mijn lust en mijn lied.

Dien naam is naar waarheid mijn Jezus ook waard,
Want Hij kwam om zalig te maken op aard;
Zoo lief had Hij zondaars, dat Hij voor hen stierf,
Genade bij God door Zijn zoenbloed verwierf.
Kent gij, kent gij dien Jezus niet,
Die, om ons te redden, den hemel verliet?

Eens buigt zich ook alles voor Jezus in 't stof
En de engelen zingen voortdurend Zijn lof;
O, mochten we om Jezus verheerlijkt eens staan!
Dan hieven wij juichend den jubeltoon aan:
„Jezus, Jezus, Uw naam zij de eer,
Want Gij zijt der menschen en engelen Heer!”

Eere Zij God!

„Eere zij God!” klonk 't uit hemelsche sferen;
„Eere zij God!” in dien zaligen nacht.
Engelen zongen van liefde en vrede;
Wij, als verlost, blij juichen wij mede:
Eere zij God! Eere zij God!

Eere zij God! In oneindige liefde
Geeft Hij Zijn Zoon tot ons aller behoud,
Opdat elkeen, die in Hem zal gelooven,
Eeuwig zal leven, Hem eeuwig zal loven;
Eere zij God! Eere zij God!

Eere zij God! wij aanbidden U, Heiland,
Voor Uwe komst in dien zaligen nacht!
Voor 't schuldig mensdome, in zonden verloren,
Werdt Gij als Redder in Beth'lem geboren.
Eere zij God! Eere zij God!

Eere zij God! wij aanbidden U Heiland,
Knielen in 't stof voor Uw heiligheid neer,
Loven Uw komst op deez' zondige aarde,
Zingen Uw liefde, die niets evenaarde.
Eere zij God! Eere zij God!

Stille Nacht.

Andante

HAYDN

1. Stil - le nacht, hei - li - ge nacht! Da - vids Zoon, lang ver - wacht
2. Hulp - loos Kind, Hei - lig Kind, Dat zoo trouw zon - daars mint,
3. Stil - le nacht, hei - li - ge nacht! Heil en vree wordt ge - bracht

Die mil - lio - nen eens za - li - gen zal, Wordt ge - bo - ren in Beth - le - hems stal
Ook voor mij hebt G'U rijk - dom ont - zegd, Werdt Gein stroo en in doe - ken ge - legd.
Aan een we - reld ver - lo - ren in schuld, Gods be - lof - te wordt heer - lijk ver - vuld;

Hij, der schep - se - len Heer! Hij - der schep - se - len Heer!
Leer m'U dan - ken daar - voor! Leer - m'U dan - ken daar - voor!
A - men, Go - de zij d'eer! A - men Go - de zij d'eer!

HET LIED DER HERDERKENS.

O Koning der eere, o Koning van 't licht,
Die zoo klein in Uw moeders armen ligt ;
O Koning der eere, o Vredevorst,
Die U warmt en U voedt aan Uw moeders borst !
Om U zijn de engelen, van licht omstraald,
uit den hemel op aarde neergedaald,
en hebben ons, herderkens op het veld,
van Uw grootheid en van Uw verneed'ring verteld.
Zij zegden, dat Gij de Messias zijt,
Dien wij reeds wachten zoo langen tijd,
en dat Gij, de Koning van 't heelal,
geboren zijt in een schamelen stal.
Dat kunnen wij, herderkens, niet verstaan,
maar wij bidden met eerbied en liefde U aan,
en willen U, hemelkind, alles geven
wat Gij behoeft voor Uw teeder leven :
wat melk onzer kudde, heur weeke vacht,
geweven tot dekentjes, warm en zacht, —
't is alles wat wij U geven kunnen ;
maar o, hoe gaarne wij het U gunnen !
Wij hebben geen goud en geen zilver fijn,
geen purperen weefsels, geen hermelijn,
geen edelgesteenten om U te kronen ;
toch willen wij U onze liefde toonen ;
en aan Uw voetkens leggen wij neer
wat schamele herderkens hebben, o Heer !
O Koning zoo groot ; o Kindje zoo zoet,
aanvaard wat wij bieden uit vroom gemoed !
En in Zijn naam heeft Maria genomen
wat de herderkens brachten zoo gul en zoo vroom,
En wat zij hebben gedaan en gezegd,
heeft diep in heur hart zij weggelegd,
en heeft het bewaard als edel goud,
door Gods genade haar toevertrouwd.